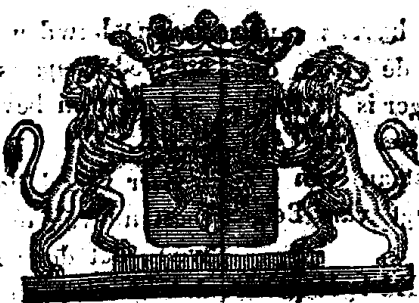

ARNHEMISCHE

COURANT.

Dingsdag

den 27 November.

FRANKFORT, den 23sten November.

Het 7de Prussische legerkorps, dat uit Westfalen is gekomen, bezet met eenige regementen van het 8de korps (uit Rijnland) een linie in den hoek van de Rbeer en de Maas, den linker veldweg tegen Galik geleend. Deze troepen worden gezamenlijk op 25,000 man begroot. De overige troepen van het 8de legerkorps bezetten de vestingen. De landweer is gereed, maar nog niet bijeenge trokken.

Volgens brieven uit Rome, van den 10den November, was de Koning van Napels aldaar 's avonds te voren aangekomen. Hij neemt het striktste incognito in acht. Het ogmerk dezer onverwachte reis is de aanstaande voltrekking van het huwelijk des Konings met Prinses Christine van Sardinië.

Brieven uit Livorno, van den 29sten October, melden, dat Ibrahim-pacha te Alexandrië, Adana of Tarsus overwinteren zal, om den veldweg in het voorjaar weder te openen; wanneer de Sultan middelerwijl niet mogt besluiten om vrede te maken.

WARSCHAU, den 18den November.

Een der dagbladen van deze stad zegt, in opzichte der berichten, in buitenlandse dagbladen vermeld, als of in het koninkrijk Polen belangrijke bewegingen van troepen plaats hadden, gemagtigd te zijn om te verlaten, dat er geene andere beweging heeft plaats gehad, dan de bijeen trekking van een korps tot de gewone herfstmanoeuvres en deszelfs terugkeer in de kwartieren, alsmede eene verandering van het garnisoen van Warschau.

PARYS, den 22sten November.

De kamer der afgevaardigden heeft den heer Dupin tot haren voorzitter verkoren. Een deel der oppositie had gaarne den heer Lafitte benoemd gezien, maar heeft daartoe geene stemmen genoeg kunnen vereenigen. Een ander gedeelte der oppositie heeft zich voor den heer Dupin verklaard, en de ministerien, niet sterk genoeg om eenen uit hun midden tot voorzitter te verkrijgen, hebben met hen medegestemd. Het kan dus niet gezegd worden, dat de heer Dupin de oppositie, noch dat hij het ministerie vertegenwoordigt, en indien de meerderheid in de kamer de genomene rigting blijft volgen, zal het eene zeer weifelende meerderheid zijn. Wat den heer Dupin in het bijzonder betreft, weet men, dat hij de staatkunde van het tegenwoordige ministerie niet in alle deelen goedkeurt; maar zich veeleer aan de oppositie-partij der gematigde liberalen aangesloten heeft.

Het bericht, dat de persoon, die den 19den dezer op den Koning geschoten heeft, gevat zoude zijn, is voorbarig geweest. Hij heeft zich, na het plegen der daad, onder de menigte weten te verbergen, en is daarin, zoo men zegt, zelfs door eenige lieden, die hem omringden, geholpen geworden. Er zijn wel van tijd tot tijd een aantal personen in hechtenis genomen; maar den schuldige heeft men nog niet kunnen uitvinden. Er zijn dagbladen, die zeer zonderlinge vermoedens over deze zaak trachten te verwekken; terwijl de ministeriele bladen het gebeurde als een middel ter bevordering van eendragt voorstellen.

De ministeriele bladen geven bericht, dat de Fransche troepen in België een goed onthaal vinden, en doen opmerken, dat de eenheid tusschen beide landen, een bij alle Franschen geliefd denkbeeld, alzo meer en meer hersteld wordt.

Een der dagbladen behelst een bericht uit Amsterdam, waarin gemeld wordt, dat een aantal reeders te Amsterdam en Rotterdam sedert eenigen tijd reeds hunne schepen te Londen hebben doen verassuseren; en dat de Engelschen zelve dus, des noods, vele Hollandsche schepen en ladingen, waarvan hunne zeemagt zich meester maakt, zullen moeten vergoeden.

LUIK, den 22sten November.

De priester-partij is nog al wel te vreden over de komst van een Frans leger in België, ten einde dit land in het bezit der citadel van Antwerpen te stellen. Zij is althans teruggekomen van haar vroeger aangenomen regel, het Belgisch leger voor te stellen, als meer dan krachts genoeg bezittende om de Hollandsche armee te verslaan, en met moeite terug te houden van zijnen strijdlust, om de schande der in 1831 gelede nederlaag uit te wisschen. In den *Courier de la Meuse* van heden leest men onder anderen het volgende:

« Er is eene klacht, welke men liet meest tegen de vreemde tusschenkomst aanheft, en waaraan men het meeste gewigt schijnt te hechten,

namelijk, dat men onze armee werkeloos laat, dat men derzelve moed mistrouwt, en haar de gelegenheid benemt om eene zoo gewilde schande uit te wisschen. Wij beseffen zoo zeer als iemand het smartelijk gevoel, dat de komst van eene vreemde armee heeft verwekt. De nationale trots mórt niet geheel en al zonder reden. Wij gelooven echter, dat, zoo men nauwkeurig met den staat en de magt der Hollandsche armee bekend was, men zou trachten die nationale trots eenigzins tot zwaai te brengen. Wij weten niet genoeg wat er bij den vijand omgaat en gedaan wordt. In Holland spreekt men veel minder van de Belgie; de drukpers is er ook niet vrij (het is de *Courier de la Meuse* die spreekt), en al mogt men er ook alles bekend maken, wat men wist, zouden nog de achterhoudende aard der Ingezeten en derzelve haat tegen ons voldoende zijn, om ons van vele dingen onkundig te laten.

« Onze troepen zijn schoon en met de edelste gevoelens beziel, dat weten wij, maar wij hebben eenige reden om te twifelen of zij even geoefend, vooral even gedisciplineerd zijn, als de Hollandsche troepen. In dit tweederlei opzigt is het te vreezen, dat wij tot nog toe eenigzins achterstaan. De verhalen van degenen, die uit Holland komen, zijn daarom trent genoegzaam eensluidend. Dit verschil nu is geene kleinigheid. Krijgstuicht was ten allen tijde de voornaamste kracht der legers, en een goed generaal voert zijne troepen niet tegen den vijand aan, dan wanneer hij ze aan gehoorzaamheid gewend en in alle opzichten geoefend vindt. Daarbij is het ook waarschijnlijk, dat onze troepen niet zoo goed geleid worden als de Hollandsche; wij hadden gebrek aan ervaren officieren en het mangelt ons daaraan nog heden ten dage; dit is wel een gevolg van de Hollandsche vrees, maar niettemin waar, en het staat niet in onze magt om deze zaak thans weg te redeneren.

« Deze woorden mogen ongelegen, hard voorkomen; wij uiten ze, omdat wij het nuttig keuren, en omdat wij liever zouden mishagen dan te vleijen.

« Indien wij na de expeditie van Antwerpen in hare betrekkingen met het buitenland beschouwen, doen zich bedenkingen op van eenen zeer ernstigen aard.

« De Franschen zijn in ons land, vergezeld van Engelsche commissarissen, die hen gadeslaan; de Pruisen zijn in onze nabijheid, gereed om naar omstandigheden te handelen; de Engelsche kooplieden petitioneren tegen de expeditie; lord Adair lofentraft onzen minister van oorlog: wat beteekent dat alles?

« Het antwoord op die vraag schijnt van zelve te volgen.

« Frankrijk is te velde getrokken, maar ondanks zich zelve, en alleen om de oppositie tot zwijgen te brengen; Engeland zendt ons zijne vloot, ook ondanks zich zelve, meer misschien om de Franschen gade te slaan, dan om ons te helpen; Pruisen maakt onkosten en snelt met zijne troepen toe, almede ondanks zich zelve; gansch Europa is eindelijk is gewapend, alleen uit dwang, uit vrees. De oorlog zou vermeden worden, indien de zaak van den wil der volken, en derzelve vorsten afhing; hij zou zich althans tot België en Holland bepalen; nooit was men meer voor den vrede dan in dezen tijd. Maar zij worden door een beginsel gedreven en op elkanderen gestuwd, in spijt van de pogingen, welke zij doen om er zich tegen te verzetten; en ziedaar ten laatste de wederzijdsche legers tegen elkander over! De kabinetten, die ze zenden, gebruiken slechts voorzorgen; zij wenschen gewis, dat die aanraking zonder gevolg blijve; maar dit is even als of men wenschte, dat brandstoffen, voor een groot vuur gelegd, niet ontvlammen zouden.»

's GRAVENHAGE, den 24sten November.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van heden, is ingekomen de navolgende koninklijke boodschap, met het daarbij behoorende ontwerp van wet:

Edel Mogende Heeren! Reeds bij de opening uwer vergadering in 1830, gaven Wij aan U Edel Mogende kennis, dat de dienst van den landstorm door ons was voorbereid.

De geestdrift, waarmede aan onze oproeping tot vrijwillige wapening is beantwoord, en de uitmuntende gevoelens, welke, zoo wel den eersten ban der schutterijen, als de zee- en landmagt van den staat bezield hebben. Ons echter in staat gesteld, om het aanwenden dezer reide meerdere strijdkrachten tot het oogenblik uit te stellen dat grotere gevaren den vaderlandschen grond bedreigen.

Het heeft in de wegen der Voorzienigheid gelegen, om dat oogenblik te doen geboren worden.

Onze koopvaarders zijn in de Fransche en Engelsche havens onder embargo gelegd, en worden op zee aangehouden door de vloeten der staten, welke Onze kusten omringen; een sterk Fransch leger is in België binnengerukt, met het aangekondigd oogmerk om het kasteel van Antwerpen aan te vallen; dat leger zal dus in de nabijheid staan van Onzen grond, welke, sinds zoo lang door de gewapende magt van België bedreigd wordt.

De gevolgen van deze gebeurtenissen zijn onzeker, Edel Mogende Heeren! maar de zonen van het Oude Nederland, die in den laatsten tijd weder zoo uitstekend getoond hebben hunner vaders waardig te zijn, moesten op alle mogelijke gevolgen voorbereid wezen, en hadden reeds om te eischen, dat alles aangewend wierd, wat de landsinstellingen voorschrijven tot verdediging van den Nederlandschen grond.

Hiertoe strekken onze besluiten van den 17den November jl. en van heden (staatsbladen No. 49, 50 en 55); zij hebben de mobilisatie van den 2den en 3den ban der schutterij, en de volkswapening ten doel; zij bepalen de oproeping van den landstorm.

Door de mededeelingen van die besluiten aan uwe vergadering en de inzending van het nevensgaande voorstel van wet, voldoen Wij aan het 79ste artikel der wet van den 11 April 1827 (staatsblad No. 17).

Wij verlaten Ons ook weder in dezen op uwe vaderlandslievende medewerking en bevelen U Edel Mogenden in Gods heilige bescherming, te Gravenhage, den 23sten November 1832.

WILLEM.

Ontwerp van wet.

Wij WILLEM, enz.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut door te waken.

Alzoó Wij in overweging hebben genomen, dat de verschijning van een Engelsche en Fransche vloot op onze kusten, en de instoot van een Fransch leger in België, de noodzakelijkheid hebben doen ontstaan tot het oproepen van den Landstorm, ter verdediging van den vaderlandschen grond;

Dat, in overeenstemming met art. 179 der wet van 11 April 1827 (staatsblad No. 17); met de Staten-Generaal de verdere tot die oproeping betrekkelijke maatregelen beoordeeld te worden beraamd.

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord; en met geseeten overleg der Staten-Generaal, hebben gbedgevoonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze;

Art. 1. De landstorm bestaat uit alle weerbare mannen, die niet reeds in persoon in dienst zijnde, bij de land- of zeemagt, de nationale militia, de schutterijen, of bij eenig onder Onze toestemming opgerigte vrijwillige korpsen, den ouderdom van 19 jaren zijn ingetreden, en hun 50ste jaar nog niet hebben volbragt.

2. De dienst bij den landstorm verschoont niet van de bij de wetten opgelegde verplichtingen tot de dienst bij de nationale militia of schutterijen; — zij belet niet, het in dienst treden voor eenen bepaalden of onbepaalden tijd, hetzij voor zich zelve, hetzij als plaatsvervanger bij de zee- of landmagt, of bij eenig andere, onder onze goedkeuring opgerigte of nog op te rigten vrijwillige korpsen.

3. Van de dienst bij den landstorm worden vrijgesteld:

a. Die door ziekten of gebreken voor de dienst ongeschikt zijn;

b. De geestelijken van alle gezindheden;

c. De erkende loodsen op de monden der rivieren en zeegeften.

4. De redenen der in het vorig artikel opgegeven vrijstellingen zullen, in elke gemeente, worden beoordeeld door drie leden van het plaatselijk bestuur, daartoe door het hoofd van gedacht bestuur te benoemen; men zal zich tegen hunne uitspraak, binnen vier dagen na datzelve, in beroep kunnen voorzien bij den gemeente-raad, die de zaak finaal zal beslissen.

5. De in het voorgaande artikel bedoelde commissien en de gemeentebestuur, zullen zich, tot beoordeeling der fysieke kwalen doen assistieren door eenen genees- en heekkundigen, daartoe door den burgemeester aan te wijzen.

6. Alle landelijke, gewestelijke en plaatselijke ambtenaren, in de termen van den landstorm vallende, zijn in dezelve begrepen; zullende alleen aan de zoodanigen, die uit hunne bedieningen niet kunnen worden gemist zonder den behoorlijken loop der administratie in gevaar te brengen, tijdelijk verlof worden verleend, om gaen desaan de exercitien of dienstverrigtingen te nemen.

7. Van de dienst bij den landstorm zijn uitgesloten zij, die door een vonnis, door geene nadere uitspraak of beslissing krachteloos gemaakt, tot eene, volgens de wet, ontbrekende straf zijn verwezen.

8. Bij zoo verre de landstorm tot het bezetten van vestingen of posten, of tot versterking van de aldaar aanwezige garnizoenen, en dus tot eenige meer langdurige afwezigheid, noodwendig mogt vereischt worden, zullen tot dat einde, bij voorkeur, worden aangewezen, in de eerste plaats de vrijwilligers, welke zich daartoe aanbieden, vervolgens

de ongehuwden en weduvenaars zonder kinderen; daarna de gehuwden en weduvenaars, die het minste getal kinderen hebben.

Lasten en bevelen, enz.

Van den 25sten November.

Zeer verschillend is het oordeel, dat door velen over den staatkundigen toestand van ons rijk geveld wordt. Er zijn nog sommigen, die vertrouwen, dat door minnelijke schikkingen alle vijandelijkheden zouden worden voorgekomen. Volgens de Belgische bladen intusschen maken de Franschen bij Antwerpen alle toebereidselen tot eene belegering en zou men binnen kort eenen aanval moeten voorzien. Men verneemt echter, dat er nog steeds onderhandelingen met de mogendheden plaats hebben, en het is welligt niet onmogelijk, dat van die zijde nog veel gedaan zal worden om het Fransche leger te beletten tegen de citadel te aageen. De Engelsche en Fransche zaakgelastigden en de gezantschappen der beide staten houden zich hier steeds bij voortdoring op en ook de baron van Zuñlen van Nijvel bevindt zich, als onze gezant, nog altijd te Londen. Naar het schijnt, heeft de maarschalk Gerard tot dus verre nog geene bepaalde opsieching der citadel gedaan.

Berigten uit het kasteel van Antwerpen, van den 22sten November, des ochtends ten negen ure, houden in, dat men aldaar reeds wist, dat een groot gedeelte van het Fransche leger zich naar den kant van Westwezel en Putten had gerigt. Mer had den vorigen dag, in den omtrek van de lunetten St. Laurent en Kiel, een aantal ongewapende Fransche militairen gezien; doch overigens geene werkzaamheden of bewegingen, in den omtrek van het kasteel bespeurd.

Uit Bergen op Zoom wordt berigt, dat, in den namiddag van den 23sten, 400 man Fransch voetvolk te Zandvliet en 200 man te Berendrecht waren aangekomen.

Te Brede heeft men berigt bekomen, dat, in den namiddag van den 22sten, eene kolonne Fransche troepen, die omstreeks 4000 man sterk was, en aan welken hoofd de hertogen van Orleans en Nemours zich zouden hebben bevonden, tot aan den grenspaal achter Zandert was voortgerukt. Het scheen echter, dat deze troepen slechts eene militaire promenade maakten, en men wilde weten, dat zij op Brecht waren terug getrokken.

Te Egmond aan Zee zijn in den namiddag van den 20sten, drie Engelsche oorlogsvaartuigen in het gezigt geweest, zijnde twee lineschepen en een fregat. Den 21sten, des voormiddags ten half elf ure, heeft men, zoo als van de Helder gemeld wordt, aan den kant der Zuid-Haaks drie oorlogschepen waangenomen, zijnde een lineschip, een fregat, en een snel zeikende brik, allen zuidwaarts koers houdende. In den voormiddag van den 22sten, zijn van Huisduinen twee Engelsche oorlogschepen, namelijk een fregat en een korvet, gezien, welk laatste schip zoo dicht aan de Haaks is langs gezeild, dat men deszelfs gesluispoorten heeft kunnen tellen. Eindeijk zijn nog in den namiddag van den 22sten van Petten vier schepen, te weten twee fregatten, eene brik en eene korvet, gezien, die geene vlag verhoonden en om de Zuid koers zetteden.

Met 10. December aanstaande zal in deze provincie weder overgegaan worden tot het geregeld doen plaats hebben van de nachtwachten in de onderscheidene gemeenten ten platten lande, tot het verzecken van de veiligheid, de orde en rust.

Naar men verneemt, heeft men reeds met de voorbereidende maatregelen tot oproeping van de nationale militia van 1833 een aanvang gemaakt.

Mengelwerk.

Louis-Philippe's troonrede.

De koninklijke schoonvader geeft, blijkens hoogdeszelfs jongallende gehoudene aanspraak, ter opening van de Fransche kamers, zijnen Anglo-Gallo-Saxischen schoonzoon niets toe in grootspraak en logentaal. Het lust ons zulks met korte proeven (want het geheele kabinets-gewrocht e' refuteren zou ons te lang bezig houden) te staven.

Zijne barricade-Majesteit zegt onder andere fraaijgheden:

« Door standvastig den weg der gematigdheid en billijkheid te bewandelen, blijven wij getrouw aan de beginselen onzer roemrijke omwenteling.»

Het is waar, dat de Julij-revolutie op billijkheid gegrond was; maar het is onwaar, dat het nieuwe gouvernement die billijkheid ten grondslag van al zijne daden heeft gelegd: was dit zoudan had het zich 10. nimmer moeten veroorloven de onweersprekelijke regten van een onschuldigen troons erfgenaam te verkrachten, wiens verbanning voor Frankrijk eene bron van voortdurende twisten en onlusten blijft; 20. had het nimmer voor de regtbanken moeten doen vervolgen achtbare, vrije, zich gelijk blijvende mannen, die, overeenkomstig het beginsel van het ware liberalismus, zich over het wangedrag van een heerschzuchtig ministerie

opentijk hebben gemeend te mogen en moeten uitspan; 3°. had het, zonder nog van andere bijzaken te gewagen, liet zoo hoog opgevijzede non-interventie-stelsel, aan andere mogendheden zoo vaak voorgepreekt, zelf nimmer het eerst moeten verkrachten, door het te keer gaan onzer voorbeeldeloze zegenpraal in 1830; 4°. had het nimmer met Engeland eene nhe moeten aangaan tot zoogenoemden dwang van het hoogst billijke, hoogst gematigde Nederlandsche gouvernement, welks diplomatieke taal en politieke handelwijzen, sedert de Fransch-Belgische revolutie, altijd met genoemde liberale beginselen gelijkzijdig gebleven zijn; 5°. had het aldan, met de woorden van vrede vrede! op de lippen, geen intogt in België behooren te bewerkstelligen, die niets dan oorlog, algemeen oorlog ten gevolge kan hebben, bijaldien namelijk het Fransche hup-leger bevolen wordt tot dadelikheden over te gaan. Tot zulk eene hoogst denkbare onbillijkheid zou de betreurde PERRIER voorzeker niet besloten hebben.

« *Reeds doen zich wijd en zijd de gelukkige gevolgen dezer staatkunde gevoelen.* »

Waar? vragen wij. In het uitgestrekte Frankrijk voorzeker niet. Getuige de hevige oppositie tegen het onlangs gecreëerde en met den titel van doctrinaair bestempelde ministerie; getuige de nog altijd voortdurende woelingen in het westen; getuige de rusteloze pogingen der Karlisten, enz. enz. Naar buiten voorzeker even min; want de mogendheden hebben hals werk, om het onkruid, door het Fransche ultra liberalismus wijd en zijd uitgestrooid; groei en bloei te beletten en hier en daar met tak en wortel uit te roeien.

« *Het vertrouwen wint dagelijks veld.* »

Bij wien? bij de natie? Haar grootste gedeelte misprijst, mistrouwt, beschimpt, belastert en verguist het bestaande gouvernement; velen noemen het zelfs een allerkostbaarst, voor land- en landgenooten ruïnerend, en geen het minste algemeen voordeel aanbrengend gouvernement. Bij de mogendheden? Evenmin! getuige de krijgszuchtige maatregelen door Pruisen, hoogstwaarschijnlijk in zamenstemming met Oostenrijk en Rusland, in het werk gesteld, omdat het het Parijsche ministerie geen oogeblik vertrouwt.

« *Handel en nijverheid bloeyen.* »

Wij kunnen niet volkomen beslissen in hoe verre dit waar zij; dit weten wij echter, dat de gedachte opstanden in Lyon en andere fabrieksteden, nog niet lang geleden, het tegendeel van nijverheids-bloei hebben aan den dag gelegd en het zoogenoemde billijke en gematigde gouvernement weinig tot eer verstrekt hebben.

« *De Voorzienigheid heeft onse akkers mild gezegend.* »

Deze frase is de opmerkelijkste in de geheele troonrede; niet om derzelver zwetsendens of logentoon, maar om derzelver vreemdheid. Wij hebben tot hier toe zulk eene godsdienstige erkentenis in het door-gaans vrijdenkend Fransche parlement, voor zoo ver ons heugt, niet gevonden; en kwamen, uit een en ander voorval afgeleid, zelfs dikwerf tot de vooronderstelling, dat LOUIS PHILIPPE, als Koning, even weinig als zijne ministers, aan eene Voorzienigheid geloof; dat geloof, ten minste, voor zoo ver het bij hen mogt bestaan, heeft hij openlijk nog weinig of niet aan den dag gelegd.

« *Buitenlands is de nationale voorspoed niet minder gewaarborgd. Ik mag mij met volkomen vertrouwen op de vredelievende gezindheid, die mij dagelijks verzekerd wordt, verlaten.* »

Hier heeft Zijne Julij-Majesteit iets vergeten bij te voegen, dat juist zijn geheele gezegde logenachtig maakt; dit namelijk: « *indien van mijne zijde geene dolzinnige en onbillijke middelen worden in het werk gesteld, om die vredelievendheid en goede verstandhouding te verbreken; in dat geval konden de Noordsche mogendheden ligt mijne bestrijders worden.* »

Het schijnt bij het Fransche bewind weinig of niets af te doen, dat ons klein, maar dapper, gouvernementje, ten gevolge zijner allonbillijkste, alleronmatigste of liever door zijne eigene ingezeten; voor verfoeilijk uitgekreten embargo-maatregelen, alles behalve vredelievend gevoel jegens hoogstdenzelven koestert; integendeel, zich dagelijks meer en meer versterkt om zijnen eersten onrechtvaardigen aanval met bommen- en kruitstorttaal zoo geducht te beantwoorden, dat de Fransche geschiedschrijvers met moeite naar woorden zullen zoeken, om de schande voor de nakomelingschap te verbloemen, door LOUIS PHILIPPE'S gedrag op de geheele Fransche natie geladen. Zonderling echter, dat, niettegenstaande de miskenning onzes gouvernementes, Zijne Parijsche Majesteit het evenwel voorzigtig geoordeeld heeft, om eene allergegrootste legermacht tegen de Antwerpsche citadel te doen oprukken. Hoogstdezelve schijnt, daarmed af te meten; in weerwil der zoogenoemde vredelievende verzekeringen, toch eene geheime vrees voor noodlottige gevolgen zijner onderneming, te koesteren; het onvermijdelijk gekaarde dwangmiddel ten minste niet als kinderspel te beschouwen.

« *De naauwe vereeniging tusschen Frankrijk en Engeland gesloten, zal voor beide naties eene bron van welvaart en kracht, voor Europa eenen nieuwen waarborg van vrede opleveren.* »

Hier schemert het ons voor de oogen. Engeland zal tot Frankrijks welvaart krachtig medewerken? *Eer maakt de stier een predicatie, en 't varken 't beste referijn!* Kan er wel belangzuchtiger gouvernement dan het Engelsche uitgedacht worden? De grondslag van deszelfs staatkunde rust op niets anders: zoo zelfs, dat het jegens andere naties de hoogste onrechtvaardigheden pleegt, als het maar met zijn staatkundig belang strookt. Getuige de geschiedenis; getuige de ondervinding; getuige de taal van een' zijner tegenwoordige staatsdienaren: « *ik heb, in den loop der onderhandelingen over de Nederlandsche zaak, slechts het belang van Engeland in het oog gehouden.* » — Maar de Europeesche vrede? Welnu, die wordt immers allerfraaist door Frankrijk en Engeland gehandhaafd? getuige de pogingen tot deszelfs verbreking; getuige derzelver, tegen alle oorlogsrecht aan, aangevangen dwangmiddelen. Dochmerstelling is er voorzeker niet uit te denken, dan dat de Britsch-Fransche heermagt, tegen Nederland opgetrokken, om het te dwingen tot iets, waartoe het nooit kan besluiten, door LOUIS PHILIPPE en zijne doctrinaire dienaren, stijf en strak beweerd wordt een middel te zijn tot behoud van den algemeenen vrede; te meer na de waarschuwingen, van den noordkant ontvangen. De alles oplossende tijd zal ons leeren, hoe lang de hoog geroemde coalitie tusschen Frankrijk en Engeland voor ontbinding nog zal kunnen behoed blijven.

Van de noodzakelijkheid der oprukking zijner legermacht gewagende en die oprukking als in allen deele overeenkomstig met de eer en waardigheid (lees: onwaardigheid) en de belangen (lees: ministeriele kunstgrepen) van Frankrijk beschouwd te hebben, zegt PERE LOUIS: « *de middelen tot eene minnelijke schikking (tusschen België en Nederland) waren uitgeput. Het doel was niet bereikt.* » Waar Z. M. zulk eene logenttaal opgeraapt heeft, verklaren wij niet te begrijpen. Uit den schoof der conferentie voorzeker niet; daar in zijn, ten minste lang voor het oprukken zijns legers, nog door Pruisen uitworpen en door ons gouvernement nagenoeg goedgekeurde schikkings-middelen in geworpen, door HALLEYRAND en PALMERSTON stijf hoofdlig afgeslagen. Dat het doel van Frankrijk en Engeland niet bereikt is, geloofte wij gaarne; maar dat doel luidt ook zoo averegt, dat het bezwaarlijk te bereiken zal zijn. Op dien voet; zoo als hun hoog edelen-gestrenge het hebben ingesteld.

« *Ons leger, dat evenzeer in krijgsgucht (dat is te hopen, anders kon het wel eens een karmanjole-geschiedenis geven) als in moed uitblinkt, bevindt zich thans reeds onder de muren van Antwerpen. Mijne beidzonen (kinderen) zijn in deszelfs geleideren.* »

Van die positie dragen wij kennis, en weten nog bovendien, dat LOUIS PHILIPPE soudeniëren zich zelfs veel verder dan de citadel, dan Antwerpen, hebben neêr geslagen, om een wakend oog op PRIAS WILHEM van Oranje; Koning Willem's zoon, te houden, die zich aan het hoofd onzer armee bevindt, en wiens belangrijke legermacht men, in weerwil der gering-achting van Nederland, volkomen in staat schijnt keuren eenen krachtladigen tegenstand te kunnen bieden. Eene zaak ontbreekt slechts aan deze mededeeling: wanneer, namelijk; Zijne Julij-Majesteit zoo omtrent denkt de citadel in zijn bezit te zullen hebben, daar het inderdaad reeds te bejammeren is, dat mijnheer SOULT zijne beloften, om deszelfs sleutels bij de opening der kamers aan te bieden, niet heeft kunnen volbrengen. Maar, als wij wel zien, heeft hoogstdezelve daarenboven ook nog vergeten te verklaren, dat het werkelijk, binnen korte dagen, tot een bombardement zal komen. Van waar die achterhoudendheid bij zoo veel waarheidszin?

Doch staken wij provisioneel deze korte proeflevering; onzes aanzien; aanvankelijk voldoende tot staving onzer stelling, dat schoonvader LOUIS, schoonzoon LEO niets toegeeft in zwetsen en liegen.

ARNHEM, den 24 November.

Op heden is door het stedelijk bestuur alhier afgekondigd het navolgende:

Burgemeester en Wethouders der stad Arnhem;
Geziedende Zijner Majesteits besluit van den 17 November 1832, houdende bepalingen tot voorbereiding en tot het spoedig daarstellen der reserve-schutterij (staatsblad No. 56) mitgeaders het besluit van den heer Staatsraad Gouverneur van 21 November jl. No. 274 (opgenomen in het provinciaal blad van dit jaar, onder No. 111.)

Roepen bij deze op een iegelijk, die tot de vrijwillige dienst bij de reserveschutterij genegen is, om hiervan ter stedelijke secretarie van Arnhem opgave te komen doen, ten welken einde dagelijks op voorn, secretaris van af des voordrags tien tot des namiddags twee ure zal gevaceerd worden.

Ingezeten van Arnhem! de oproeping, die wij hier doen, geschiedt op bevel van den Koning, — geschiedt om U ter verdediging van den Vaderlandshen grond, op eene smadelijke wijze door twee magtige volken bedreigd, te wapen te roepen;

Om den Koning, wiens waardig gedrag door elken rechtgeaarden Nederlander met een verhoogd gevoel van liefde en eerbied toegejuicht en door geheel Europa bewonderd wordt, bij te staan, te beschermen en Hoogstdezelfs zuivere bedoelingen voor het heil en de eer van Oud-Nederland bevorderlijk te zijn en te bevestigen; —

Het is alzoo het edelste doel, maar ook eene grootsche verplichting voor elken burger van den staat, om in dezen oogenblik, teruggedenkt op de daden, die, tot nu toe onze roemvolle geschiedenis, voorouderlijke vaderlandliefde kenmerkten, de wapens aan te gordden, en; mogt het geacht worden, vijanden te bestrijden, kan het ziju met den goddelijken zegen te overwinnen, die Nederland onrechtvaardig aanranden, en steunende op het regt van den sterksten, verachtelijk willen afkeerba.

Heden beviel vrij voorspoedig van eene welgeschapene DOCHTER, Vrouwe BODINA BUMA, geliefde Echtgenoot van LEEUWARDEN, den 20^{den} November 1832. L. G. BOURICIUS.

+++ COMMISSARISSEN der NEGOTIATIE voor den STRAATWEG tusschen de GREBBE en DIEREN, en van ARNHEM naar APELDOORN, adverteeren mits deze, dat op Maandag den 3^{den} December 1832, des middags ten twaalf ure op het Gouvernements Gebouw te Arnhem, zal worden overgegaan tot de UITLOOTING van EEN AANDEEL in de gemelde Negotiatie, ingeolge art. 6 van het Contract; en zulks ten einde de Geïnteresseerden, des verkiezende, daarbij kunnen tegenwoordig zijn.

§ + + Mr. J. M. DE KEMPENAEER, Advocaat, en Mr. VISSCHER BOURICIUS, Procureur, te Arnhem, als gemagtigden van den Heer en Mr. A. R. VAN AKEN en Vrouwe J. MOOJEN, Ehelieden, te Apeldoorn, zijn voornemens op Zaterdag den 1sten December 1832, in het Logement den Moriaan, te Apeldoorn, des voormiddags ten elf ure, ten overstaan van de Heeren Notarissen J. MULLEER en J. VAN DIELEN, bij toeslag, ZONDER BEAARD, te veilen en aan den meestbiedenden dadelijk te gunnen, het BUITENVERBLIJF, genaamd Beekzicht, gelegen te Apeldoorn, aan den Straatweg op Deventer, met bijbehorende GRONDEN, GEBOUWEN en PLANTSOENEN, den 17^{den} November 1832 ingezet op f 7600: — Nadere berigten te bekomen bij de Heeren, hierboven vermeld.

§ § § De Notarissen NYHOFF en GODEFROY, zullen op Vrijdag aanstaande, des middags ten 4 ure, bij FLORUSSEN, op de Steenstraat, te Arnhem, publiek verkoopen: 19 perceelen EIKEN, AKKERMAALS, ELSEN, BERKEN, en DENNENHOUT, staande uitgebaakt op het goed Bakenberg.

§ § § De Notarissen Mr. J. DE ROO en Mr. H. DYCKMEESTER, beide residerende te Tiel, zullen, namens hunne Principalen, op Vrijdag den 3^{den} December 1832, des avonds ten zes ure, in het Heeren Logement te Tiel, in het openbaar doen inzetten, en op Vrijdag den een en twintigsten derzelfde maand, op gelijk uur, in het Hollandsche Koffhuus aldaar finaal verkoopen: De groote KOREN-, HENNIP- en VLASTIEND, gaande uit alle de BOUWLANDEN, gelegen in de Hooze Heerlijkheid van Yzendoorn, in de nabijheid der Stad Tiel gelegen. Die nadere informatie mogten verlangen, adresseren zich met gefrankeerde brieven bij een der bovengemelde Notarissen.

§ + + PUBLIEKE VEILING, van de volgende VASTE GOEDEREN, behoorende tot de Natelanschap van wijlen den Heer PIETER OTTER, Tz., als:
10. Een wel ingerigt, voor eenige jaren geheel nieuw opgetimmerd en in den besten staat onderhouden HEERENHUIS met TUIN, SCHUUR en ERF, bijzonder aangenaam gesitueerd te Doesborgh, aan den Yssel, voor aan in de Koepoortstraat, geteekend wijk D No. 636.
20. Twee naast en aan mekaar gelegen WEIDEN, de Nieuwbroeken genaamd, gelegen bij Zevenaar, groot 10 Bunders, in gebruik bij D. JANSSEN te Zevenaar.
Eerste veiling op Donderdag den 6^{den} en finale verkoop op Donderdag den 13^{den} December 1832, des voormiddags om 11 uur, ten huize van den kastelein WEYN, in het Heeren-Logement te Doesborgh.
Narigt te bekomen ten kantore van den Notaris Mr. W. C. KETJEN te Doesborgh.

In Naam des Konings en het Gereg. VERKOOPING Ter rolle van de Regbank van Eersten Aanleg, zitting houdende te Arnhem, van een HUIS en ERVE, staande en gelegen binnen de Stad, Kanton en Arrondissement Arnhem, op de Grootte Markt, tusschen de Erven van J. A. SLEYSSTER en J. A. KAMPS, bewoond door J. J. ARNOLD; gearresteerd bij Procès-Verbaal door den Deurwaarder LAMMERT LAMMERS, wonende te Arnhem, den 6^{den} September 1832 opgemaakt, te Arnhem geregistreerd na voorafgegane kennisneming door den Heer Burgemeester der stad Arnhem en Griffier van het Vredereg van het kanton Arnhem, met achterlating van copie; ten verzoec

ke van HENDRIKA AVELING, Landbouwer te Ysseloot, HENDRIK AVELING, Landbouwer te Westervoort, HARMINA BARTHA VAN ZELM, Eigenaresse te Spanbroek, MARIA VAN BENTHOUT, Winkeherse te Doesborgh, als Moeder en Voogdesse van hare drie minderjarige kinderen bij wijlen BERNARDUS ANTONIUS VAN ZELM, in echt verwekt, GEURT VAN ZELM, grondeigenaar te Doesborgh, HARMEN JAN BEL, zonder beroep te Doesborgh, HENRICA JOHANNA BEL en haar Man, DERK JOHANNES KLAASEN, Bakker te Arnhem, WILLEM MINACASINAROX en haar Man, WILLEM JAN PLANCIUS, Bakker te Hoorn, HENDRIK BOVENDORP, Landbouwer onder Wamsveld, GARRETTJE BOVENDORP en haar man HENDRIK BOUWHOF, Landbouwer onder Brummen, EVERT JAN BOVENDORP, Landbouwer te Halle, DERK BOVENDORP, Molenaar te Wamsveld, AREND BOVENDORP, Grutter te Wamsveld, JOHANNA BOVENDORP en haar man JAN WILLEMSEN, Landbouwer onder Wamsveld, ALTIJEN BOVENDORP en haar man GARRETT HENDRIK SMIT, Bakker te Doesborgh, JENNEKEN VAN HELBERGEN, dienstbaart te s Gravenhagr, GARDINA HENDRIKA VAN HELBERGEN, buiten beroep, onder Brummen, GERRITJE VAN HELBERGEN, dienstbaart te Zutphen, JOHANNA VAN HELBERGEN, buiten beroep, onder Brummen, GERRIT JAN VAN HELBERGEN, Landbouwer onder Brummen, als Vader en Voogd van zijne drie minderjarige kinderen bij wijlen GRIETJE BOVENDORP in echt verwekt, JAN MARTEN BRINK, Landbouwer te Nijbroek, MECHTELD BRINK en haar man GERRIT HENGVELD, Landbouwer, wonende te Olst, AALTJE BRINK, Landbouwse, wonende onder Brummen, Weduwe van ADAM MARTENS, BEREND BRINK, buiten beroep te Twello, BERENDINA TEN HOVE, Herbergiersche te Twello, Weduwe van EVERT JAN BRINK, als Moeder en Voogdesse over de nog minderjarige HENDRIKA BRINK, HENDRIK BRINK, buiten beroep, te Zutphen, JAN RICHEL BRINK, HENDERS BRINK en HENDRIK BRINK, als buiten beroep onder Brummen, ANNA BRINK en haar man NICOLAAS PLANTEN, Logementhouder te Voorst, JENNEKEN BUITENWEERD en haar man GERRIT ARENDS RIENDERHOF, Landbouwer te Wilp en eindelijk JANNETTE BUITENWEERD en haar man DERK BRESER, Landbouwer te Voorst, te zamen en ieder voor zijn aandeel geïnstitueerde Erfgenamen van den Heer JACOBUS HEYTINGH, op den 22sten November 1831 te Zutphen overleden en aldaar laatstelijk buiten beroep gewoond hebbende, tot Procureur stellende Mr. VISSCHER BOURICIUS, te Arnhem in de Koningsstraat F. 33 woonachtig, ten lasten van Meisvrouw ARNOLDINA BROUWER, Weduwe ANTHONY VAN DEN HAM, zonder beroep, wonende te Zutphen, MATHEUS VAN DEN HAM, zonder beroep, wonende onder Arnhem, ANTOINETTE VAN DEN HAM, zonder beroep, wonende te Zutphen, JACOBA VAN GOOR, weduwe van den Heer ALBERTUS VAN DEN HAM, zonder beroep, wonende te Arnhem, als mede Erfgename van hare dochter MARIA SEBILLA WILHELMINA ALBERTINA VAN DEN HAM en ARNOLDINA ANTONIA VAN DEN HAM, zonder beroep, wonende te Arnhem, als Erfgename van haren Vader ALBERTUS VAN DEN HAM en van hare laatstgenoemde zuster, de eerstgenoemde voor zieleve de overige als Erfgenamen van den genoemden ANTHONY VAN DEN HAM, hunlieder Vader en Grootvader.

Dit proces-verbaal van arrest is den 10^{den} September 1832 overgeschreven ten Kantore van Hypotheken te Arnhem en den 17^{den} derzelfde maand ter Griffie van de Regbank van dat arrondissement. De voorloopige toeschatting zal ter gezegder tolle plaats hebben op den 6^{den} December 1832, tegen op prijstelling van f 200, behalven de lasten en kosten.

Geen certificeert, VISSCHER BOURICIUS, Procureur.

HOUTVERKOOPING Op Vrijdag den dertigsten November 1832, des voormiddags ten elf ure, ten huize van den Kastelein J. O. HERBAREN, in het Poshoorn, buiten de Rijnpoort te Arnhem, van een aanzienlijke partij EIKEN- en DENNENHOUT, en WAGENSCHOT, van verschillende dikten. Drie dagen voor den Verkoop te bezichtigen.

+++ De Gebrueders AUGUST hebben de eer hunnen begunstigers te verwittigen, dat zij, van heden af, hun Magazijn weder hebben geopend en vermeerderd met een schoon assortiment LAKENS, ZEPHIRS en DAMESMANTELS, alles naar den laatsten smaak. Bij J. ROBERT, in het Hôtel der Nederlanden, aan de groote markt, te Arnhem.